

॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

हयाश्वपर्यधावंतमुक्तयोक्तास्ततस्ततः ॥ तद्वद्वाकर्मपार्थस्यद्रौणिराहवशोभिनः ॥ १५ ॥ अर्जुनं जयतां श्रेष्ठं त्वरितोभ्येत्यवीर्यवान् ॥ विधुन्वानो महत्पापं कार्त्तस्व
रविभूषितं ॥ १६ ॥ अवाकिरत्ततो द्रौणिः समंतान्निशितैः शरैः ॥ भूयोजुनं महाराज द्रौणिरायम्यपत्रिणा ॥ १७ ॥ वक्षोदेशे भृशं पार्थ ताडयामास निर्दयं ॥ सो
तिविद्धोरणे तेन द्रोणपुत्रेण भारत ॥ १८ ॥ गांडीवधन्वा प्रसभं शरवर्षैरुदारधीः ॥ संछाद्य समरे द्रौणिं चिच्छेदास्य च कार्मुकं ॥ १९ ॥ स छिन्नधन्वा परिघं वज्र
स्पर्शसमं युधि ॥ आदाय चिक्षेप तदा द्रोणपुत्रः किरीटिने ॥ २० ॥ तमापतंतं परिघं जांबूनदपरिष्कृतं ॥ चिच्छेद सहसाराजम् प्रहसन्निव पांडवः ॥ २१ ॥ स पपात
तदा भूमौ निरुक्तः पार्थ सायकैः ॥ विकीर्णः पर्वतो राजन्यथा वज्रेण ताडितः ॥ २२ ॥ ततः क्रुद्धो महाराज द्रोणपुत्रो महारथः ॥ ऐंद्रेण चास्त्रवेगेन बीभत्सुं समवाकि
रत् ॥ २३ ॥ तस्येंद्रजालावतंतं समीक्ष्य पार्थो राजन् गांडिवमाददे सः ॥ ऐंद्रं जालं प्रत्यहरत्त रस्वीवरास्त्रमादाय महेंद्रसृष्टं ॥ २४ ॥ विदार्य तज्जालमयेंद्रमुक्तं पार्थ
स्ततो द्रौणिरथं क्षणेन ॥ प्रच्छादयामास ततोभ्युपेत्य द्रौणिस्तदा पार्थ शराभिभूतः ॥ २५ ॥ विगाढ्यतां पांडवबाणवृष्टिं शरैः परं नाम ततः प्रकाश्य ॥ शतेन कृष्णं
सहसाभ्यविध्य त्रिभिः शतैरर्जुनं क्षुद्रकाणां ॥ २६ ॥ ततोर्जुनः सायकानां शतेन गुरोः सुतं मर्मसुनिर्विभेदं ॥ अश्वांश्च सूतं च तथा धनुर्ज्यामवाकिरत्यश्वतांताव
कानां ॥ २७ ॥ स विध्वामर्मसु द्रौणिं पांडवः परवीरहा ॥ सारथिं चास्य भलेन रथनीडादपातयत् ॥ २८ ॥ स संगृह्य स्वयं वाहान् कृष्णौ प्राच्छादयच्छरैः ॥ तत्राद्भु
तमप्रश्याम द्रौणेराशुपराक्रमं ॥ २९ ॥ प्रायच्छत्तुरगान्यच्च फाल्गुनं चाप्ययोधयत् ॥ तदस्य समरे राजन् सर्वे योधा अपूजयन् ॥ ३० ॥ ततः प्रहस्य बीभत्सुर्द्रोण
पुत्रस्य संयुगे ॥ क्षिप्रं रश्मीनथाश्वानां क्षुरप्रैश्चिच्छिदे जयः ॥ ३१ ॥ प्राद्रवंस्तुरगास्ते तु शरवेगप्रपीडिताः ॥ ततो भून्निजदोघोरस्तवसैन्यस्य भारत ॥ ३२ ॥ पां
डवास्तु जयं लब्ध्वा तव सैन्यं समाद्रवन् ॥ समंतान्निशितान् बाणान् विमुंचंतो जयैषिणः ॥ ३३ ॥ पांडवैस्तु महाराज धार्तराष्ट्री महाचमूः ॥ पुनः पुनरथो वीरैः संयुगे
जितकाशिभिः ॥ ३४ ॥ पश्यतां ते महाराज पुत्राणां चित्रयोधिनां ॥ शकुनेः सौबलेयस्य कर्णस्य च विशांपते ॥ ३५ ॥ वार्यमाणामहासेनापुत्रैस्तव जनेश्वर ॥ न
चातिष्ठत संग्रामे पीड्यमाना समंततः ॥ ३६ ॥ ततो योधैर्महाराज पलायद्भिः समंततः ॥ अभवद्वाकुलं भीतं पुत्राणां ते महद्दलं ॥ ३७ ॥ तिष्ठतिष्ठेति च ततः सूतपुत्र
स्य जल्पतः ॥ नावतिष्ठति सा सेनावध्यमाना महात्मभिः ॥ ३८ ॥ अथोत्कुष्टं महाराज पांडवैर्जितकाशिभिः ॥ धार्तराष्ट्रबलं दृष्ट्वा विद्रुतं वै समंततः ॥ ३९ ॥